

PARIS-இல் உள்ள BIC-க்கு ஒரு பயணம்

என் பயண ஏற்பாடுகளைத் திட்டமிட்டு, மூன்று வாரங்களில் Paris வந்து சேர்வேன் என்று Chanel-க்குத் தெரிவித்தேன்.

அந்த ஒரு தகவலைப் பகிர்ந்துகொண்டதற்கு அப்பால், அவர் ஒரு வழக்கமான பிரெஞ்சுப் பெண்ணைப் போல அடக்கமாகவும் ஒதுங்கியும் இருந்தார். அவர் வேறு எதுவும் கேட்கவில்லை.

என் புறப்பாட்டின் நேரம் மிகத் துல்லியமான ஒரு தர்க்கத்தைப் பின்பற்றியது.

எனக்கு மாதாந்திர ஓய்வூதியமான 351 யூரோ வர இருந்தது, அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு நான் புறப்பட முடியும். உண்மையான கேள்வி நான் போக முடியுமா என்பது அல்ல, எப்படி என்பதுதான்.

சர்வதேச லாரிகளைத் தொடர்ந்து ஓட்டும் என் நண்பர் ஒருவரை அழைத்தேன், அவர் என்னை அழைத்துச் செல்வதாக ஒப்புக்கொண்டோம்.

ஆனால் ஒப்புக்கொள்வதற்கு முன், அவர் என்ன ஏற்றிச் செல்கிறார் என்று எனக்குத் தெரிய வேண்டியிருந்தது. டிரெய்லரில் கால்நடைகள் ஏற்றப்பட்டிருந்தால், அந்த வாசனையைச் சமாளிக்க வேண்டியிருக்கும்.

தன் பிள்ளைகளிடம் ஒரு விஷயத்தில் அன்னை Gillette ஒருபோதும் தளர்ந்ததில்லை: பிரச்சினை ஒருபோதும் மனதுக்குள் இல்லை; தீர்வுகளை உருவாக்கும் செயல்களில் மட்டுமே அது இருக்கிறது.

தங்குவதற்கு, நகரத்துக்குச் சற்று வெளியே ஒரு பகிர்வு அறையைக் கண்டுபிடித்திருந்தேன். அதற்கு நாளொன்றுக்குப் பன்னிரண்டு யூரோ.

அந்த இடம் மெட்ரோ வழித்தடத்தின் கடைசி நிறுத்தத்துக்கு அருகில் இருந்தது, நகரத்துக்குள் போக்குவரத்துக்கு நாளொன்றுக்கு மூன்று யூரோ மட்டுமே ஆகும்.

என் தங்கல் மூன்று நாட்களுக்கு மேல் நீடிக்காது, விருப்பத்தால் அல்ல, திட்டமிடலால்.

என் லாரி ஓட்டுநர் நண்பர் Brussels-இல் தன் விநியோகத்தை முடிக்கும் நேரத்தில், நான் திரும்பும் பயணத்துக்கு ஏற்கெனவே தயாராக இருப்பேன், இந்த முறை அவர் என்ன ஏற்றிச் செல்கிறார் என்று கவலைப்பட மாட்டேன்.

புறப்படும் நாள் இறுதியாக வந்தது.

அதிகாலை இரண்டு மணிக்கு, நான் எங்கே போகிறேன் என்று என் மனைவி கேட்டாள்.

சக்கரம் கொண்ட ஒரு சூட்கேஸுடன், சாதாரண உடையில் நான் அங்கே நிற்பதை அவள் பார்த்தாள்.

வேலை தொடர்பான ஒரு சந்திப்பில் கலந்துகொள்ள எனக்கு வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது என்று அவளிடம் சொன்னேன், இருந்தாலும் எனக்கு என்ன பொறுப்பு வழங்கப்படலாம் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

என் தகுதிகளைக் கருத்தில் கொண்டால், கிடைக்கக்கூடிய மிக உயர்ந்த பதவி ஒருவேளை கிடங்குப் பணியாளராக இருக்கும் என்று எதிர்பார்த்தேன்.

நான் எதையும் தேர்ந்தெடுக்க மாட்டேன். பிடித்திருந்தால் ஏற்றுக்கொள்வேன், அவ்வளவுதான்.

என் வீட்டுக்குச் செல்லும் சாலையின் நுழைவில் Eugenio லாரியை நிறுத்தியிருந்தார்.

அவரை அடைந்தவுடன், அவர் என்ன ஏற்றிச் செல்கிறார் என்று கண்டுபிடிப்பதே என் முதல் கவலையாக இருந்தது.

நீங்கள் நம்ப மாட்டீர்கள். டிரெய்லர், பேனாக்கள் தயாரிக்கப் பயன்படுத்தப்படவிருந்த, BIC Belgium-க்குச் செல்லும் பிளாஸ்டிக்கை ஏற்றிச் சென்றது.

ஆஹாஹாஹாஹா.

Reggio Calabria-விலிருந்து Paris வரையிலான முப்பத்திரண்டு மணி நேரப் பயணத்தில், எரிபொருள், உணவு, கழிப்பறை இடைவேளைகளுக்காக நெடுஞ்சாலை சேவை நிலையங்களில் மட்டுமே நிறுத்தினோம்.

இதற்கிடையில், Eugenio டாக்கோகிராஃப் ஆவணங்களை மாற்றிக்கொண்டே இருந்தார். ஒவ்வொரு முறை அவர் அப்படிச் செய்தபோதும், ஆவணங்களில் வேறொரு ஓட்டுநரின் பெயர் தோன்றியது. ஸ்டீயரிங்கின் பின்னால் எப்போதும் Eugenio-தான். ஆனாலும் அமைப்பு ஆறு வெவ்வேறு ஓட்டுநர்களைப் பதிவு செய்தது.

சரியாகச் செயல்படாத ஓர் அமைப்புக்குள் நான் இருக்கிறேன் என்பதையும், செலவுகளைக் குறைக்க மக்கள் கண்டுபிடித்த ஒரே தீர்வு இதுதான் என்பதையும் புரிந்துகொள்ள அது மட்டுமே போதுமானதாக இருந்தது.

இறுதியில் நாங்கள் Paris-இன் புறநகரை அடைந்தோம்.

Eugenio என்னை ஒரு மெட்ரோ நிலையத்துக்கு அருகில் இறக்கிவிட்டார்; வீடு திரும்பும் நேரம் வரும்போது நான் மீண்டும் கண்டுபிடிக்க வேண்டிய அதே நிலையம்.

நான் எங்கே போகிறேன் என்று அவர் என்னிடம் கேட்டார்.

நான் பதில் சொன்னேன்: “சில பெண்களைச் சந்திக்கப் போகிறேன்.”

அவர் என்னைப் பார்த்துச் சொன்னார்: “பாலுணர்வின் சக்தி.”